

Účastníci původního řízení

Žalobce: Ronny Rohart

Žalovaná: Federale Pensioendienst

Výrok

Článek 4 odst. 3 SEU ve spojení se služebním řádem úředníků Evropské unie zavedeným nařízením Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 ze dne 29. února 1968, kterým se stanoví služební řád úředníků Evropských společenství a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství a kterým se stanoví zvláštní opatření dočasně použitelná na úředníky Komise, ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 ze dne 22. března 2004, musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě členského státu, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, podle níž je při určování nároků na důchod pracovníka, který vykonával zaměstnání jakožto zaměstnanec v tomto členském státě před tím, než se stal úředníkem Evropské unie, a vykonával, když se stal úředníkem Unie, povinnou vojenskou službu v tomto členském státě, tomuto pracovníkovi odepřen nárok na to, aby doba, kterou strávil v rámci vojenské služby, byla považována za skutečně odpracovanou dobu jakožto zaměstnance, přičemž nárok na to, aby doba, kterou strávil v rámci vojenské služby, byla považována za skutečně odpracovanou dobu jakožto zaměstnance, by měl, kdyby v okamžiku, kdy byl povolán k výkonu této služby nebo po dobu alespoň jednoho roku v průběhu tří let následujících po skončení jeho vojenské služby vykonával zaměstnání, na které se vztahuje vnitrostátní důchodový systém.

(¹) Úř. věst. C 182, 28.5.2018.

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 7. února 2019 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Oberlandesgericht Oldenburg — Německo) — NK

(Věc C-231/18) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Doprava — Silniční doprava — Nařízení (ES) č. 561/2006 — Nařízení (EU) č. 165/2014 — Povinnost používat tachograf — Výjimka pro vozidla používaná pro přepravu živých zvířat z hospodářství na místní trhy a naopak nebo z trhů na místní jatka“)

(2019/C 131/18)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Oberlandesgericht Oldenburg

Účastník původního řízení

Navrhovatel: NK

Za přítomnosti: Staatsanwaltschaft Oldenburg, Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Výrok

Výraz „místní trhy“ uvedený v čl. 13 odst. 1 písm. p) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne 15. března 2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 165/2014 ze dne 4. února 2014, musí být vykládán v tom smyslu, že nemůže označovat ani transakci uskutečněnou mezi velkoobchodníkem s

dobytkem a zemědělcem ani samotného velkoobchodníka s dobytkem, takže výjimka upravená v tomto ustanovení nemůže být rozšířena i na vozidla přepravující živá zvířata přímo z hospodářství na místní jatka.

(¹) Úř. věst. C 221, 25.6.2018.

**Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 12. února 2019 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce
Rechtbank Amsterdam — Nizozemsko) — Výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného proti TC**

(Věc C-492/18 PPU) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Justiční spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV — Evropský zatýkací rozkaz — Článek 12 — Držení vyžádané osoby ve vazbě — Článek 17 — Lhůty pro přijetí rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu — Vnitrostátní právní předpis, podle kterého se výkon vazby i bez návrhu přerušuje po 90 dnech od zatčení — Konformní výklad — Stavení lhůt — Listina základních práv Evropské unie — Článek 6 — Právo na svobodu a bezpečnost — Různé výklady vnitrostátního právního předpisu — Jednoznačnost a předvídatelnost“)

(2019/C 131/19)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Rechtbank Amsterdam

Účastník původního řízení

TC

Výrok

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, které stanoví všeobecnou a bezpodmínečnou povinnost propustit vyžádanou osobu, která byla zatčena na základě evropského zatýkacího rozkazu, jakmile uplyne lhůta 90 dní od jejího zatčení, existuje-li velmi vážné nebezpečí, že uteče, přičemž toto nebezpečí nelze snížit na přijatelnou úroveň žádnými vhodnými opatřeními.

Článek 6 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní judikatuře, která umožňuje ponechání vyžádané osoby ve vazbě po dobu delší, než je těchto 90 dní, a to na základě výkladu tohoto vnitrostátního ustanovení, podle něhož se během uvedené lhůty stává, pokud se vykonávající justiční orgán rozhodne, že předloží Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nebo že vyčká na odpověď na předběžnou otázku, kterou položil jiný vykonávající justiční orgán, nebo že přijetí rozhodnutí o předání odloží, jelikož by ve vystavujícím členském státě mohlo existovat skutečné nebezpečí výkonu vazby za nelidských nebo ponižujících podmínek, jestliže tato judikatura nezajišťuje soulad uvedeného vnitrostátního ustanovení s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a lze z ní dovodit různé závěry ohledně doby trvání vazby.

(¹) Úř. věst. C 381, 22. 10. 2018.